

Ορθοδοξία - Φασισμός - Μοναρχία: Η συνειδητοποίηση του τι σημαίνει για την χώρα μας η επικράτηση της Εκκλησίας

Πρόλογος

Το κείμενο αυτό είναι μια συνοπτική προσπάθεια κατανόησης της πολιτικής ιδεολογίας του Χριστιανισμού και ειδικότερα της Ορθοδοξίας, τόσο από τα κείμενα όσο και από την ιστορία της, με σκοπό να προβληματίσει τον αναγνώστη για την παντελή έλλειψη δημοκρατίας, δημοκρατικών θεσμών και νοοτροπίας στους πολίτες αυτής της έρμης χώρας σήμερα. Μια χώρας επηρεασμένης τόσο από το καταστρεπτικό της χριστιανικό παρελθόν όσο και από την Εκκλησία, τον πιο δυνατό και πλούσιο οργανισμό του κράτους που επηρεάστηκε μάλιστα ελάχιστα από την κρίση που μας ταλανίζει, ενώ ταυτόχρονα έχει τις πιο αδιάντροπες απαιτήσεις.

Πολιτεύματα

Από τότε που εμφανίστηκε ο πολιτικός στοχασμός, τα πολιτεύματα έχουν διακριθεί σε αξιοσημείωτες κατηγορίες, και έχουν αναλυθεί σε αρκετό βάθος. Ας δούμε πως ξεκίνησαν οι βασικοί τους ορισμοί και τι αντιπροσώπευαν .

Δημοκρατία

Ο όρος προέρχεται από την αρχαία δημοκρατία της Αθήνας και άλλων ιονικών κυρίως πόλεων. Είναι η πολιτεία εκείνη στην οποία οι πολίτες έχοντας ενεργό μέρος στην άμυνα της κοινωνίας τους, και παίρνουν μέρος και στις γενικές αποφάσεις που κρίνουν την ίδια την κοινωνία και τον μέλλον της.

Χαρακτηριστικά της δημοκρατίας αυτής είναι:

-Συμμετοχή των πολιτών στα κοινά σε κάθε πολιτική ή κοινωνική εκδήλωση. Δηλαδή η ίδια η κοινωνία είναι δημοκρατική και ενδιαφέρεται και συμμετέχει στα κοινά. Η δημοκρατία δεν επιβάλλεται από πάνω ή απ' έξω, αλλά από την ίδια την συνείδηση των ανθρώπων που περιλαμβάνουν τους πολίτες και καταλαβαίνουν ότι έχουν ευθύνη για την πορεία και εξέλιξη της πόλης τους· η δημιουργία της είναι

αποτέλεσμα αργής διαδικασίας και συγκεκριμένων παρεμβάσεων.

-Η διάκριση των εξουσιών, όπως περίπου έγραψε ο Αριστοτέλης. Ξεχωριστή Δικαιοσύνη από την Διοίκηση και από την Νομοθετική Εξουσία, που εξισορροπεί καταστάσεις και κάνει δυσκολότερο τον ολοκληρωτικό έλεγχο της πόλης από μια φατρία.

-Η ισονομία-Δικαιοσύνη. Όλοι οι πολίτες είναι ίσοι απέναντι στον νόμο. Δικαιοσύνη με πολυπληθή λαϊκά δικαστήρια, που μπορεί να μην ήταν τέλεια, αλλά εξέφραζε την μέση αίσθηση δικαιοσύνης εκείνης της κοινωνίας, σήμερα υπάρχει κάτι αντίστοιχο στις ΗΠΑ με τους ενόρκους που είναι αρκετοί σε αριθμό ώστε να αντιπροσωπεύουν σε κάποιο βαθμό το μέσο αίσθημα δικαιοσύνης.

-Η ισηγορία. Η δυνατότητα του κάθε πολίτη, αν έχει την ικανότητα του λέγειν, να πει την γνώμη του και να προσπαθήσει να πείσει τους συμπολίτες του. Σήμερα κάτι σχετικό αλλά μακρινό από αυτό, είναι η ελευθερία Τύπου και Μέσων Ενημέρωσης.

-Η ελεύθερη διακίνηση προσώπων, αγαθών και ιδεών που απορρέει από την ισονομία και την ισηγορία.

-Εκτός ελαχίστων βασικών θέσεων όπως του αρχιστράτηγου, τα περισσότερα αξιώματα δίνονται στους ίδιους τους πολίτες με κλήρωση και όχι με ψηφοφορία. (Αυτό φυσικά δούλεψε σχετικά καλά σε μια πόλη, αλλά δεν ξέρω αν μπορεί να δουλέψει σήμερα σε επίπεδο χώρας). Φυσικά αυτό έρχεται σε συνεργασία με το επόμενο:

-Λογοδοσία των αρχόντων μετά την απαλλαγή τους από τα καθήκοντα που ήταν ετήσια.

-Δυσκολία στην λήψη αποφάσεων. Οι αποφάσεις βγαίνουν με βάση διαδικασίες που μπορεί να είναι χρονοβόρες ή κατόπιν εορτής.

-Τέλος ένα βασικό συστατικό για την ύπαρξη της δημοκρατίας είναι η ύπαρξη ισχυρής μεσαίας τάξης όπως ανέλυσε ο Αριστοτέλης. Αυτή απαλύνει τις εντάσεις και τις ακραίες απαιτήσεις μεταξύ πλούσιων και φτωχών.

Αποτέλεσμα. Η ελεύθερη ανάπτυξη του πολιτισμού και της επιστήμης, η ανάγκη αυτοσυνειδησίας και καλύτερης μόρφωσης και κατανόησης όλων των θεμάτων. Ο Ελληνικός Πολιτισμός είναι στην ουσία το αποτέλεσμα της δράσης αυτών των ενεργών πολιτών. Η δημιουργία της επιστήμης, του θεάτρου, της πολιτικής σκέψης, της φιλοσοφίας, της τέχνης, της ιστορικής καταγραφής, του αθλητικού

ιδεώδους, ξεκίνησαν ή άνησαν αυτή ακριβώς την περίοδο, σαν αποτέλεσμα της δράσης των ενεργών πολιτών, αυτής της δράσης και της κοινωνίας που γέννησε και την δημοκρατία.

Το βασικό συστατικό αλλά και ίσως μειονέκτημα της δημοκρατίας πέρα από το χρονοβόρο των διαδικασιών, είναι το πως ορίζεται ο πολίτης. Δηλαδή όσοι προσφέρουν έχουν τα ίδια δικαιώματα με αυτούς που δεν προσφέρουν, ο γνώστης, ο ειδικός, ο άσχετος, ο αδιάφορος και ο ευκολόπιστος που θα δεχτεί οτιδήποτε, έχουν τις ίδιες ακριβώς δυνατότητες ή όχι και ποιος θα το ορίσει αυτό.

Στην Αθήνα αυτό καθοριζόταν αρχικά από την στράτευση και την κατοχή γης και τελικά από την φορολογία. Με την εκτίναξη της ναυτικής της δύναμης και την στράτευση ακόμα και των πενήτων στα πλοία της επί Περικλή, όλες οι τάξεις της πλέον είχαν λόγο στην άμυνα και δικαιωματικά μετείχαν του δήμου αν και αυτό έφερε έντονη κριτική από τους διανοητές της εποχής, λόγω του χαμηλού μορφωτικού τους επιπέδου και της εμφάνισης και της επικράτησης κατά καιρούς λαοπλάνων που μπορούσαν να παρασύρουν τους έχοντες χαμηλά εισοδήματα, πιο εύκολα στον όλεθρο όπως έγινε και με την Σικελική εκστρατεία.

Άλλο ένα πρόβλημα που μπορεί να εμφανιστεί όχι μόνο στην δημοκρατία, είναι η τήρηση και η διαχρονικότητα του νόμου. Η νομοθεσία είναι προϊόν ειδικών κυρίως δύσκολων καταστάσεων και ειδικών νομοθετών. Η περιστασιακή πλειοψηφία της στιγμής μπορεί να αλλάξει έναν νόμο κάτι που μπορεί να αποβεί σε βάρος της πόλης ή να είναι σε αντίθεση με την κείμενη νομοθεσία δημιουργώντας σύγχυση ή παράλογες καταστάσεις. Οι Αθηναίοι που αντιμετώπισαν το πρόβλημα συχνά, δημιούργησαν τον θεσμό της “γραφής παραπόνων” στην οποία αν κάποιος εισηγείτο στην εκκλησία για ψήφιση παράνομο νόμο, να είχε παραδειγματική τιμωρία.

Στις σύγχρονες πολιτείες αυτό αντιμετωπίστηκε με την ύπαρξη του Συντάγματος (είναι και η σύγχρονη διαφορά του ονόματος Democracy -η απόλυτη δύναμη της πλειοψηφίας- και Republic -συνταγματική πλειοψηφία). Στο Σύνταγμα καταγράφονται οι βασικές αρχές που θα διαφυλάξουν πιθανές μειοψηφίες από καταχρηστικούς νόμους που θα βλάπτουν τα Δικαιώματα του Ανθρώπου όπως η ισότητα, η ανεξιθρησκεία, ή ελευθερία της έκφρασης, το απαραβίαστο του οίκου, ο σεβασμός της προσωπικότητας, ο σεβασμός της περιουσίας κ.α.

Αν οι νόμοι είναι λίγοι, ξεκάθαροι και τηρούνται, η δημοκρατία γενικά προοδεύει,

αν οι νόμοι δεν τηρούνται ή είναι πολλοί δυσνόητοι, με πολλές και άσχετες προσθήκες ή αντιφατικοί, τότε η δημοκρατία εκπίπτει σε αναρχία με κίνδυνο για την εμφάνιση τυράννων. Φυσικά κριτήριο για την πρόοδο της δημοκρατίας είναι η ποιότητα και η μόρφωση των πολιτών της και η παιδεία είναι βασικό συστατικό για την ενδυνάμωση της.

Σήμερα δεν έχουμε τέτοια μορφής δημοκρατίας λόγω μεγέθους της σύγχρονης πολιτείας, αλλά υβρίδια δημοκρατίας ή μικτά πολιτεύματα. Φυσικά πάντα υπάρχει η ελπίδα ότι η σύγχρονη τεχνολογία μπορεί να φέρει πάλι την άμεση δημοκρατία και αυτό είναι κάτι που θα δείξει το μέλλον. Μπορούμε όμως να κρίνουμε την δημοκρατικότητα των σύγχρονων κρατών από το πόσα από τα χαρακτηριστικά αυτά υπάρχουν ή έστω από τα αποτελέσματα της στην κοινωνία.

Αριστοκρατία

Η κυβέρνηση των αρίστων. Ανάλογα με την εποχή ή την κοινωνία ή το έργο της, συγχέεται άλλοτε με την δημοκρατία άλλοτε με την απολυταρχία.

Από την πλευρά της δημοκρατίας πατάει στο πως ορίζει κανείς τον Δήμο. Αν δήμος είναι ένα αξιοσημείωτα μικρό υποσύνολο του λαού, που ορίζεται ανάλογα με την προσφορά (φορολογία) ή την στράτευση ή κάποιο άλλο σφικτό κριτήριο, μάλλον τείνει στην αριστοκρατία παρά στην δημοκρατία μολονότι της μοιάζει πολύ.

Αν οι άριστοι είναι αυτόκλητοι ή αποτέλεσμα κληρονομικής ευγένειας ή πλούτου, το πολίτευμα τείνει στην ολιγαρχία. Γενικά υπάρχει συντηρητισμός και συνήθως διακρίσεις με βάση το εισόδημα ή την καταγωγή. Η διαφορά αριστοκρατίας και χούντας είναι ότι στην αριστοκρατία η ηγετική ομάδα που έχει την εξουσία είναι (θεωρητικά) ανοικτή σε όποιον συγκεντρώσει τα κριτήρια που χρειάζονται.

Μικτά πολιτεύματα

Το πλέον χαρακτηριστικό ήταν το πολίτευμα της Σπάρτης.

Έχει λίγο από όλα, όπως την Απέλλα την συνέλευση των πολιτών (δημοκρατικός θεσμός), τους 2 κληρονομικούς βασιλείς (αρχιστρατήγους) (βασιλικός θεσμός), και την γηραιοτάτη “γερουσία” (αριστοκρατία). Από ένα σημείο και μετά εμφανίζονται με εκλογή οι ετήσιοι έφοροι για τον έλεγχο των βασιλέων (δημοκρατικός θεσμός).

Σύγχρονο αντίστοιχο θεωρείται το πολίτευμα των Η.Π.Α.

Απολυταρχία - Μοναρχία - Χούντα

Ο πλήρης έλεγχος μιας πολιτείας από ένα άτομο η κλειστή ομάδα ατόμων και είναι αποτέλεσμα βίας, συνωμοσίας, ανάγκης, δόλου, ή κληρονομικής διαδοχής, ή τέλος επιλογή μέρους ή του συνόλου μιας κοινωνίας, που δεν μπορεί ή δεν φαντάζεται την δεδομένη στιγμή να κυβερνηθεί διαφορετικά.

Χαρακτηριστικά: Συγκέντρωση και αυστηρή ιεραρχία εξουσιών, που οδηγεί στην:

- Ευκολία στην λήψη αποφάσεων

- Αυλή - κόλακες (φυσικά αυτό υπάρχει σε όλα τα πολιτεύματα και στους σημαίνοντες κάθε πολιτεύματος και είναι και ένδειξη δημοκρατικότητας ή όχι).

- Πρόβλημα στην διαδοχή. Μόνιμος φόβος εξέγερσης ή ανατροπής.

- Απαγόρευση, δυσκολία ή και άρνηση ύπαρξης άλλης γνώμης με ό,τι κακό σημαίνει αυτό.

- Πλήρης έλεγχος της δραστηριότητας των πολιτών για την αποτροπή ανατροπής.

Παράδειγμα η αρχαία τυραννία. Ο τύραννος με σύμμαχο τον λαό κατατομεί τους αριστοκράτες που μπορούν να επιβουλευτούν την εξουσία του και κτίζει ένα απολυταρχικό καθεστώς με την αρχική συναίνεση του λαού, που απλά μετά βρίσκονται εγκλωβισμένος σε έναν νέο δυνάστη.

Φασισμός - Κομμουνισμός

Οι δύο αυτές ακραίες μορφές Σοσιαλισμού, ταλαιπώρησαν την Ευρώπη τον προηγούμενο αιώνα και δείχνουν ακόμα ενεργές κυρίως στην χώρα μας. Σήμερα σαν φασισμό, ονομάζουμε κάθε τάση ομογενοποίησης μιας κοινωνίας σε μία δεδομένη κατεύθυνση, με κριτήρια συνήθως εθνικιστικά ή ρατσιστικά ή οποιοδήποτε άλλο θέλει κάποιος να επιβάλλει σε όλη την κοινωνία σαν το μοναδικό πρόπον.

Ο πραγματικός φασισμός στην Ιταλία και Γερμανία ήταν μία μορφής χούντας από συγκεκριμένο χώρο (το φασιστικό ή ναζιστικό κόμμα) και με κριτήρια βασικά εθνικιστικά αλλά με την επίφαση της υποστήριξης της μικροαστικής τάξης ως σιωπηλής πλειοψηφίας που επιβάλλει τις θέσεις της (δηλαδή του συγκεκριμένου κόμματος και του ηγέτη) παντού. Το εντυπωσιακό είναι ότι και στις δύο χώρες ανέβηκαν στην εξουσία δημοκρατικά, αλλά έφυγαν μετά από αιματηρό πόλεμο.

Σαν κομμουνισμό έχουμε αντίστοιχο είδος εθνικοσοσιαλισμού μόνο που είναι λαϊκοσοσιαλισμός δηλαδή τα κριτήρια είναι λαϊκά με την έννοια ενός λαϊκού-εργατικού κινήματος που τελικά ελέγχεται από ένα κόμμα το Κ.Κ., με κριτήρια

βασικά λαϊκά αλλά στην ουσία μια μορφής χούντας που προέρχεται από το συγκεκριμένο κόμμα με επίφαση την λαϊκή υποστήριξη. Απευθύνεται στην εργατική τάξη, άλλωστε επιβλήθηκε και σε αντίστοιχες χώρες που δεν υπήρχε σπουδαία μεσαία τάξη και όπου υπήρξε ήταν ανάξια λόγου και την εξαφάνισε. “Συμπτωματικά”, οι περισσότερες χώρες που επιβλήθηκε στην Ευρώπη, ήταν ορθόδοξες χριστιανικά. Ο Κομμουνισμός σε αντίθεση με τον Φασισμό δεν επιβλήθηκε δημοκρατικά αλλά με επανάσταση μάλιστα κατά μιας νεότευκτης δημοκρατίας λίγων μηνών, ενώ έφυγε μόνος του (στην Ρωσία) όταν φάνηκε το αδιέξοδο συνέχισης του.

Και στις δύο περιπτώσεις όμως έχουμε συγκεντρωτική ιεραρχία που καταλήγει πάντα σε κομματικούς μηχανισμούς που ελέγχονται ή είναι αναπόσπαστο κομμάτι του καθεστώτος που περιλαμβάνει συμπτωματικά ένα μόνο κόμμα. Συνήθως ακολουθείται και από σχετική προσωπολατρία (Μουσολίνι, Χίτλερ, Στάλιν, Μάο, Κάστρο, Κιμ Γιονγκ-Ιλ, Κιμ Γιονγκ Ουν κ.λπ., με αντίστοιχες ονομασίες, φύρερ, ηγέτης, πατερούλης κλπ). Αν και σήμερα θεωρούνται οι μεν ακροαριστεροί οι δε ακροδεξιοί, στην ουσία και οι δύο μορφές (Κομμουνισμός και Φασισμός) ξεκίνησαν σαν σοσιαλιστικά κινήματα από λαϊκά στρώματα και συνδικάτα και στην ουσία τους είναι διαστρέβλωση της αριστεράς. Αρχικά στην Γερμανία υπήρχε αντιπαλότητα και (πραγματικές μάχες μεταξύ τους), αλλά με την σύμπραξη Χίτλερ-Μολότωφ, έγιναν πάλι αδέρφια, μέχρι την επίθεση του Χίτλερ στην Ρωσία, οπότε έκτοτε να φαίνεται να κατέλαβαν ξαφνικά τα δύο άκρα της πολιτικής σκηνής.

Η διαφορά της μοναρχίας από τα φασιστικά συστήματα, είναι η συμμετοχή ενός τμήματος του λαού στην διακυβέρνηση ή έστω στο όραμα που υποτίθεται ενσαρκώνει δηλαδή μια εθνική ή μια λαϊκή ιδέα. Ο λαός οφείλει να ομογενοποιηθεί με βάση αυτή την ιδέα, η συμμετοχή του κάθε ενός στα όργανα του κόμματος, μπορεί να τον βάλει σε κάποιο κομμάτι της εξουσίας, φτάνει να ακολουθεί σωστά και να συμμορφώνεται προς τις σχετικές υποδείξεις. Κάθε άλλη άποψη θεωρείται αντεθνική ή αντιλαϊκή αντίστοιχα και πατάσσετε με βία. Όποια, εν τω μεταξύ, άλλη τάση εμφανιστεί μέσα στους κόλπους του κυβερνώντος και μοναδικού κόμματος, μπορεί στην αρχή να συζητηθεί (“δημοκρατικά”), αλλά μετά οφείλει να εξαφανιστεί ή με το καλό ή με το άγριο. Το καλό είναι, αυτολογοκρισία και απόλυτη δήλωση υποταγής στην κυρίαρχη άποψη, το άγριο, κατηγορία για αντεθνική ή αντιλαϊκή δράση και ότι αυτό συνεπάγεται.

Υπάρχει μια κοινή συνιστώσα στα φασιστοκομμουνιστικά καθεστώτα και στα

απολυταρχικά, και αυτή είναι ότι τα στοιχεία που καθορίζουν και απορρέουν από την δημοκρατία απουσιάζουν μερικώς ή ολικώς. Άλλωστε και σε ένα απολυταρχικό καθεστώς πάντα υπάρχει μια λογική για να δικαιολογεί την εξουσία, όπως η θεοκρατία, η πεφωτισμένη δεσποτεία, η συσπείρωση για λόγους άμυνας ή επιβολής σε ένα πρόσωπο, η αντιμετώπιση της αναρχίας κλπ κλπ. Η δημιουργία δηλαδή κάποιας ιδεολογίας είναι δεδομένη, που μέσα από αυτήν το κάθε καθεστώς επιβάλλεται στον λαό του ή ο λαός “δέχεται” να του επιβάλλεται αυτή η εξουσία.

Ας έρθουμε τώρα στην διαφαινόμενη ιδεολογία του χριστιανισμού να δούμε την σχέση του με τα πολιτικά μορφώματα και φυσικά να δούμε αντίστοιχα και την σχετική ιστορική του δράση.

Χριστιανική ιδεολογία

Μονοθεϊσμός - Μοναδική και υποχρεωτική αλήθεια

Ο Χριστιανισμός ξεκίνησε σαν ιουδαϊκή αίρεση, και αποδέχεται πλήρως την ιδεολογία της ιουδαϊκής θρησκείας μέχρι την εποχή που θεωρείται ότι ήρθε ο Χριστός, με κάποιες έστω επιφυλάξεις που ο ίδιος διατύπωσε στους υποτιθέμενους λόγους του. Οι εποχές αυτές είναι εποχές βασιλείας για τον λαό του Ισραήλ ή των κατακτητών του, Ασσυρίων, Περσών, Ελλήνων και Ρωμαίων.

Και φυσικά ισχύει ο ζηλότυπος μονοθεϊσμός (“ούκ ἔσονται θεοί ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ”).

Μια από τις συνεχείς προσπάθειες που προσπαθεί το εβραϊκό ιερατείο να κάνει όπως φαίνεται από την Παλαιά Διαθήκη είναι η αποδοχή από τον λαό του Ισραήλ αυτής της άποψης και πάταξη κάθε άλλης. Οι ειδωλολάτρες, όπως λέγονταν όσοι δεχόντουσαν άλλους θεούς, πέρασαν από μαχαίρι ή κτυπήθηκαν από την οργή του ζηλιάρη Ιεχωβά τους όπως θέλουν να μας πουν στα “ιερά” τους κείμενα. Οι ξένοι “ειδωλολάτρες”, οι άποικοι δηλαδή των Κρητών – Μινωϊτών, οι Φιλισταίοι, και οι υπόλοιποι λαοί της περιοχής ήταν το αντίπαλο δέος και ο κακός ο λύκος –οι βάρβαροι δηλαδή (γκοήμ=κτήνη) για να θυμίζουν το χρέος των Εβραίων βασιλέων στον μοναδικό θεό τους. Αντίθετα οι βασιλείς του Βόρειου Ισραήλ (Βασίλειο του Ιούδα) που λοξοκοίταζαν προς τους ειδωλολάτρες, τιμωρήθηκαν (ή έτσι θέλει να λέει το ιερατείο στην Παλαιά Διαθήκη) από τον Ιεχωβά.

Αγία Τριάδα

Η εμφάνιση του πολυαναμενόμενου από τους Εβραίους Μεσσία, όπως θεωρούν τουλάχιστον οι χριστιανοί, δηλαδή του Ιησού, έμπλεξε λίγο τα πράγματα. Δύο θεοί

δεν μπορούν να υπάρχουν στον ίδιο κόσμο ακόμα και αν ο ένας είναι -υποτίθεται- γιος του άλλου. Ο δυισμός караδοκεί και δεν θα μπορούν να δικαιολογήσουν την καλοσύνη και των δύο μαζί σε έναν τόσο κακό και αντιφατικό κόσμο. Αν τελικά είναι το ίδιο γιατί να είναι δύο και όχι ένας. Αν δεν είναι ένας αλλά δύο, σύντομα θα έρθουν σε σύγκρουση, ο ένας θα αντιπροσωπεύει το καλό και ο άλλος το κακό. Έτσι τον 4ο αι. προκρίθηκε η τριάδα και όχι ο δυισμός. Δεν είναι λοιπόν δύο, αλλά τρεις και δεν είναι θεοί αλλά πρόσωπα ισχυρίζονται οι χριστιανοί πατέρες, με την προσθήκη ενός “πνεύματος” που είναι και αυτό πρόσωπο (ότι και να σημαίνει αυτό) κάνει πολλά και τίποτα. Έτσι έχουμε τρία σε ένα. Τρία πρόσωπα αλλά μία φύση και κοινή θέληση. Δεν θα σχολιαστεί εδώ η διανοητική αυτή ακροβασία αλλά θα δούμε παρακάτω τι σοβαρές επιπτώσεις έχει στην πολιτική ιδεολογία του Χριστιανισμού και της Εκκλησίας, γιατί αυτή η “κοινή θέληση” του υποτιθέμενου θεού είναι τελικά υποχρεωτική και στους ανθρώπους όπως ακριβώς και στα πρόσωπα της Τριάδας.

Εξουσία - Θρησκεία

Άλλη μια ενδιαφέρουσα ρήση, που ευτυχώς διαστέλλει κάπως τον χριστιανικό από τον μουσουλμανικό κόσμο και έστω και μετά χίλια χρόνια βοήθησε στον να υπάρχει παράθυρο απαλλαγής από τη θρησκεία (στις πολιτισμένες χώρες τουλάχιστον, όχι εδώ), είναι η φράση που φέρεται να είπε ο Χριστός όταν του έθεσαν το θέμα αν πρέπει ή όχι να πληρώσουν οι Εβραίοι την φορολογία στον Καίσαρα, *“ἀπόδοτε οὖν τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ”*.

Αυτό φυσικά έχει και δύο αξιοσημείωτες αναγνώσεις, και είναι και μια πρώτη ένδειξη των διπλών και αντιφατικών μηνυμάτων της χριστιανικής θρησκείας. Η μία “δεν μας αφορά η εξουσία αφού μας ενδιαφέρει μόνο ο θεός”, ή άλλη “μας αφορά και συνδράμομε την κάθε εξουσία σε αυτό που θέλει αφού ο θεός φρόντισε να είναι αυτή”. Φυσικά και κάθε σχετική παραλλαγή όπως αυτή που λέει “συνδράμομε την εξουσία που είναι αρεστή στον θεό μας δηλαδή στην θρησκεία μας, δηλαδή στην Εκκλησία μας και φροντίζουμε ώστε να είναι πάντα έτσι”. Τρανό παράδειγμα είναι το πόσο εύκολα η Εκκλησία πούλησε το Βυζάντιο στον αλλόδοξο Σουλτάνο (όταν αυτό λοξοκοίταζε στη Δύση) για να μην έχει σχέση με τον ομόδοξό της πάπα.

Δούλοι - Ελεύθεροι - Αφέντες

Το θέμα της δουλείας δεν υφίστατο στην αρχαία εποχή, γιατί ήταν ένα θέμα δεδομένο και παγκόσμιο. Αν οι πολίτες δεν φρόντιζαν για την άμυνά της πόλης, θα ερχόντουσαν οι γείτονες, θα τους έσφαζαν ή θα τους πουλούσαν σαν δούλους και

θα εξανδραπόδιζαν τα γυναικόπαιδα. Το θέμα της κατάργησης της δουλείας, προήλθε από τον Διαφωτισμό και από την διακήρυξη των ατομικών δικαιωμάτων του ανθρώπου, άρα είναι σύγχρονη οπτική μολονότι και στην αρχαία εποχή υπήρχαν προτάσεις για κατάργηση έστω και μόνο μεταξύ των Ελληνικών συγκρούσεων (Σωκράτης, Πολιτεία).

Το ότι ο Χριστιανισμός δεν άλλαξε τίποτα στο θέμα της δουλείας όσο και αν έχουν ακουστεί διάφορες χαζομάρες σχετικές είναι γνωστό. Μερικοί λένε την ρήση του Παύλου: *“ουκ ενι Έλλην και “Ιουδαίος, περιτομή και άκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ελεύθερος, αλλά τα πάντα και εν πάσιν Χριστος”* (Κολοσσαείς, 3: 11) σαν απόδειξη της άρνησης της δουλείας αλλά το ίδιο κείμενο υπάρχει και ως εξής: *“ουκ ενι Ιουδαίος ουδέ Έλλην, ουκ ενι δούλος ουδέ ελεύθερος, ούκ ενι άρσεν και θήλυ· πάντες γάρ υμείς εις εστε εν Χριστώ Ιησού”*. (Γαλατ. 3: 28). Η αναφορά λοιπόν είναι στα του Θεού μόνο, δεν υπάρχουν διακρίσεις όπως άνδρας και γυναίκα, αλλά στην πραγματική ζωή όπως λέμε “στα του Καίσαρος” δεν τον απασχολεί η διάκριση στο συγκεκριμένο χωρίο και σαν επιχείρημα ως κατά της δουλείας είναι ατυχές.

Υπάρχουν όμως άλλα χωρία που τον απασχολούν (τον Παύλο ή και τον θεό του) και μάλιστα υπερθεματίζει όχι μόνο υποταγή στην δουλεία αλλά πλήρης υποταγή στον κάθε αφέντη. *“Οί δοῦλοι ὑπακούετε τοῖς κυρίοις κατὰ σάρκα μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἐν ἀπλότητι τῆς καρδίας ὑμῶν ὡς τῷ Χριστῷ, μὴ κατ’ ὀφθαλμοδουλίαν ὡς ἄνθρωπάρεσκοι, ἀλλ’ ὡς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, ποιοῦντες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκ ψυχῆς, μετ’ εὐνοίας δουλεύοντες ὡς τῷ Κυρίῳ καὶ οὐκ ἄνθρωποις, εἰδότες ὅτι ὃ ἐάν τι ἕκαστος ποιήσῃ ἀγαθόν, τοῦτο κομιεῖται παρὰ τοῦ Κυρίου, εἴτε δοῦλος εἴτε ἐλεύθερος”* (Εφεσ. 6: 5-8). Δηλαδή όχι μόνο δεν είναι κακό που είναι δούλοι αλλά η δουλεία στον θεό, είναι ένα καλό παράδειγμα για το θεάρεστο έργο της ανθρωπίνης δουλείας.

Δεν υπάρχει φυσικά στην χριστιανική γραμματεία κάτι που να δηλώνει καταδίκη ή κατάργηση της δουλείας, εκτός ίσως από κάποιες σποραδικές φράσεις κατά της δουλείας χριστιανών από χριστιανούς, αργότερα στο Βυζάντιο.

Άλλωστε είναι γνωστό ότι η διάδοση του χριστιανισμού βοηθήθηκε πολύ από τους δούλους και της γυναίκες της Ανατολής, που αφού κάποιος θεός τους βλέπει ίσους με τους άντρες και τους αφέντες όπως νόμιζαν, άξιζε της δουλοφροσύνης τους. Αυτό έχει σχέση και με το επόμενο.

Σχέση με τον πλούτο

Εδώ έχουμε μια επιπλέον ένδειξη των διπλών μηνυμάτων που στέλνει διαχρονικά αυτή η θρησκεία. Θα έλεγε κανείς σε επίπεδο μηνυμάτων αρνητική, στην πράξη όμως;

Τα σχετικά εδάφια είναι στον Μάρκο (10: 21) και Λουκά (18: 22) αλλά η Εκκλησία προτιμά το Ματθαίο (19: 21). Θα δούμε γιατί.

Λέει ο Χριστός: *“...ἔτι ἔν σοι λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι”* (Κατά Λουκάν, 18: 22).

Που έρχεται και σε σύνδεση με το *“ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυπον γενόμενον εἶπε· πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ! εὐκοπώτερον γάρ ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν”* που ακολουθεί (Κατά Λουκάν, 18: 24-25). Αυτό σημαίνει ότι το πρώτο “target group” των χριστιανών ήταν οι απόκληροι της κοινωνίας, οι φτωχοί, οι δούλοι και αυτοί που δεν έβλεπαν να είχαν καμιά δυνατότητα εξέλιξης σε μια ατομοκρατική κοινωνία όπως μετασχηματιζόταν η πολυεθνική ρωμαϊκή αυτοκρατορία ειδικά στην Ανατολή.

Μόνο που, όταν ο Χριστιανισμός επικράτησε και η αριστοκρατία και ο πλούτος της εποχής ήταν πλέον χρήσιμος, αναφέρουν και αναλύουν μόνο το κομμάτι από τον Ματθαίο που περιλαμβάνει και το αν θέλεις να είσαι τέλειος που δίνει δυνατότητες διαφυγής για τον πλούσιο: *“εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι”* (Κατά Ματθαῖον, 19: 21).

Έτσι, αν και υποτίθεται ο Χριστός τους λέει ξεκάθαρα να δώσουν τα υπάρχοντά τους και να μην θησαυρίζουν, μπορεί να μπει πολύ νερό στο κρασί με την αμφίβολη αναζήτηση της “τελειότητας” που πλέον εξαγοράζετε και με χρήματα. Άλλωστε σήμερα ξέρουμε καλά ότι και η Εκκλησία και οι μονές ασχολούνται ιδιαίτερα με το θέμα του θησαυρισμού τους και του πως θα αυξήσουν την εξουσία τους (πάντα φυσικά για να κάνουν αγαθοεργίες, μόνο που και αυτές γίνονται με ξένα κόλλυβα).

Τελικά όσο και να λένε στους άλλους ότι φτωχοί και πλούσιοι είναι ίδιοι (αυτή είναι άλλη άποψη από τα φερόμενα λόγια του Χριστού), τελικά η ίδια η Εκκλησία σαν σύνολο, θεσμός, οργανισμός, ίδρυμα και ταγούς, **κυνηγάνε το χρήμα σαν τρελοί**. Δεν υπάρχει κάτι πιο επιδεικτικό η πιο πολυτελές από τον τρόπο ζωής

αυτών των ανθρώπων, των ταγών της Εκκλησίας και η μόνιμη επιδίωξή τους είναι η συνέχιση αυτής της ευμάρειας που στηρίζεται στην αφέλεια των “φτωχών τω πνεύματι” που τους στηρίζουν, νομίζοντας ότι έχουν την “χάρη του θεού”, μια ενδιαφέρουσα θεωρία που έχουν καταφέρει να περάσουν σαν αλήθεια σε ανεγκέφαλους, που δυστυχώς είναι μεγάλο ποσοστό της κοινωνίας μας.

Θα μου πείτε, δεν υπάρχουν εξαιρέσεις; Ναι, αλλά αυτές επιβεβαιώνουν τον κανόνα. Κάποιοι ελάχιστοι (και είναι ένα θέμα αυτό δηλαδή το πόσο ελάχιστοι είναι), παίρνουν στα σοβαρά αυτά που πλασάρουν στο ποίμνιο. Είναι συνήθως αγαθοί άνθρωποι που ξεκίνησαν με ηθικά κριτήρια. Φυσικά στον βαθμό που δεν επιβουλεύονται ούτε κρίνουν την ηγεσία της Εκκλησίας είναι καλοδεχούμενοι από αυτήν για να τους φέρνουν σαν παράδειγμα στο πόσο ταπεινοί και καλοί γίνονται οι χριστιανοί λόγω ακριβώς των ελαχίστων εξαιρέσεων που μετά θάνατον τους αγιοποιούν και πλάθουν και ένα ωραίο μύθο για να κάνουν την δράση τους πιο θαυματουργή. Είναι το βούτυρο στο ψωμί της εξουσίας τους.

Ρατσισμός

Δεν υπάρχει θεωρητικά σχέση του Χριστιανισμού με τον εθνοτικό ρατσισμό, με την έννοια ότι σαν διεθνιστικό κίνημα ενδιαφέρεται για όλους τους λαούς και όλες τις φυλές. Για τον λόγο αυτό και είναι η μοναδική θρησκεία που κάνει θεσμικά και οργανωμένα ιεραποστολές αν και δεν θέλουν με τίποτα ξένες ιεραποστολές (άλλων δογμάτων) στα δικά τους μέρη. Φυσικά στον βαθμό που οι σύγχρονες εθνικές εκκλησίες εμπλέκονται με “εθνικισμούς” (για λαϊκή κατανάλωση φυσικά) αυτό αλλάζει, προσέξτε τα κηρύγματα του Άνθιμου, και άλλων ιεραρχών καθώς και την εμπλοκή ιεραρχών με την “Χρυσή Αυγή”.

Υπάρχει όμως ένας έντονος ρατσισμός ως προς το φύλο των ανθρώπων. Φαίνεται από την απουσία θηλυκού στοιχείου στην θεότητα, από την απουσία θηλυκού στοιχείου στην ιεραρχία, από την απαγόρευση επαφής με το θήλυ των ιεραρχών και αρχιμανδριτών, και φυσικά από τα κηρύγματα και την γραμματεία τους στο πώς ξεχωρίζουν τις εντολές και προτροπές προς τις γυναίκες.

Αυτό θεμελιώθηκε με τα κηρύγματα του Παύλου καθώς και άλλων πατέρων όπως του Χρυσόστομου. Η απαγόρευση που οι περισσότεροι αποδέχονται, ώστε ο μισός πληθυσμός δηλαδή των γυναικών, να μην πατήσσει ποτέ σε ένα πανέμορφο κομμάτι της ελληνικής γης στην χερσόνησο του Άθω, είναι σαφώς φαινόμενο ρατσισμού και γυναικοφοβίας που προέρχεται από τον πυρήνα της χριστιανικής θεώρησης, και μαθηματικά οδηγεί σε φαινόμενα ομοφυλοφιλίας αλλά και άλλων εκτροπών.

Η άλλη άποψη

Η άλλη άποψη δεν ήταν ποτέ αρεστή στους χριστιανούς. Στο άρθρο «Η Ορθοδοξία και η άλλη άποψη έως την Άλωση», αναφέρουμε πλήθος ιστορικών αποδείξεων του τρόπου επιβολής του Χριστιανισμού και του τρόπου αντίδρασης σε κάθε τι το διαφορετικό. Δεν είναι τυχαίο που με την πλήρη επικράτηση του Χριστιανισμού επικράτησε αυτό που λέμε «Σκοτεινοί Αιώνες» ή ακόμα καλύτερα «Μεσαίωνας».

Για τους χριστιανούς μία είναι η αλήθεια, δηλαδή το Ευαγγέλιο και φυσικά ο συγκεκριμένος τρόπος ερμηνείας του. Οτιδήποτε δεν ταυτίζεται με αυτή την θεώρηση είναι αιρετικό ή αλλόδοξο και πρέπει να παταχθεί. Πως θα γίνει αυτό; Μα με έναν απλό και απόλυτο τρόπο. **Πείθεται η εκάστοτε εξουσία ή η κοινωνία ότι ο άλλος τρόπος βλάπτει την ίδια την εξουσία ή την κοινωνία**, δηλαδή ότι η άλλη άποψη που ενοχλεί την συγκεκριμένη θρησκεία τελικά βλάπτει την ίδια την κοινωνία, έτσι η ίδια η κοινωνία τη συνδρομή της Εκκλησίας την πατάσει. Αυτό δίνει και την δυνατότητα μελλοντικής διαφυγής της Εκκλησίας από το πρόβλημα, λέγοντας αφελώς ότι δεν ήταν απόφαση της Εκκλησίας αυτή η δολοφονία ή γενοκτονία αλλά του κράτους ή του αυτοκράτορα.

Θεωρία συνωμοσίας

Αν υπάρχουν συνωμοσίες, η επικράτηση και διαιώνιση του Χριστιανισμού είναι σίγουρα το καλύτερο παράδειγμα. Ο τρόπος διαπλοκής του στην κοινωνία και την κρατική μηχανή έχει όλα τα χαρακτηριστικά της συνωμοσίας που όλοι ξέρουν αλλά κανείς δεν παραδέχεται.

Αυτό γίνεται ταυτόχρονα σε τρία **τουλάχιστον** επίπεδα που είναι απόλυτα συντονισμένα και εναρμονισμένα.

Σε επίσημο επίπεδο αυτό γίνεται από την ηγεσία της Εκκλησίας και τους μητροπολίτες με ανακοινώσεις και προτροπές προς το ποίμνιο και την κυβέρνηση. Οι προτροπές αυτές είναι σχεδόν πάντα “πολιτικά ορθές” με την έννοια ότι επειδή είναι οι μόνες επίσημες και καταγεγραμμένες και αποφεύγουν τις ακρότητες. Υπάρχει όμως και άλλο ένα επίπεδο που περιλαμβάνει τις παραθρησκευτικές οργανώσεις σήμερα ή της μονές και τους περιδιαβαίνοντας καλόγερους άλλοτε, που φανατίζουν τον κόσμο και προσπαθούν να επιβάλλουν τις απόψεις τους ή τον εκμηδενισμό των αντιπάλων της (ένα παράδειγμα τελευταίο ήταν η παράλληλη δράση χρυσαυγιτών και παραθρησκευτικών οργανώσεων για να σταματήσει η θεατρική παράσταση Corpus Christi, στο θέατρο “Χυτήριο” τον Οκτώβριο του 2012).

Φυσικά υπάρχει και ένα πλέον υποχθόνιο επίπεδο από την ίδια την Εκκλησία που μυστικά διαπραγματεύεται συνέχεια με την εξουσία για τα συμφέροντά της και αυτό φάνηκε με την διαπλοκή Εκκλησίας, Δικαιοσύνης και Πολιτικών την τελευταία δεκαετία που οι αποκαλύψεις για την σάπια διακυβέρνησή μας έπεφταν βροχή. Η επιμονή του Χριστόδουλου και η άρνηση του Σημίτη για “κατ’ ιδίαν” συνάντηση στο θέμα των ταυτοτήτων, δείχνει ξεκάθαρα ότι η Εκκλησία έχει τον τρόπο της να εκβιάζει σοβαρά την εξουσία ακόμα και με τρόπο που δεν θέλει να είναι φανερός.

Πέρα από τα φαινόμενα λοιπόν υπάρχει και μια κρυφή ατζέντα για τους εκκλησιαστικούς με βάση την οποία πιέζουν κυβερνήσεις, ΜΜΕ, και κοινωνία για να περνούν τις απόψεις τους, να προβατοποιούν τον κόσμο, και τελικά να αυξάνουν και να διαιωνίζουν την εξουσία τους.

Οι αιρέσεις

Οι αιρέσεις έχουν σχέση με το προηγούμενο ακριβώς. Όταν ο Χριστιανισμός επιβλήθηκε σχεδόν παντού, με οικονομικά κίνητρα, με πειθώ, με τους νόμους ή με τα όπλα του Βυζαντίου, στο διάστημα 4ου με 10ου αιώνα, δεν υπήρχαν πλέον αξιοσημείωτοι αλλόθρησκοι, αλλά μόνο αιρετικοί. Φυσικά, όλοι σχεδόν οι αλλόθρησκοι και αιρετικοί πατάχθηκαν με ακραίο και μερικές φορές ανατριχιαστικό τρόπο, ή οδηγήθηκαν από τους ίδιους στην παρανομία. Η απόδειξη του ακραίου τρόπου δράσης και σκέψης πίσω από την πάταξη αυτή, είναι η διαχρονική συνήθεια της Εκκλησίας να καίει όλα τα αντίγραφα των βιβλίων ή των συγγραμμάτων από την οποιαδήποτε άλλη άποψη που την θεωρεί αντίθετη. Αυτό έγινε τόσο με την εικονομαχική φιλολογία, όσο και με όλες σχεδόν τις αιρέσεις, με αποτέλεσμα ό,τι ξέρουμε για αυτές να είναι μόνο αυτά που πλασάρει η επίσημη Εκκλησία που τονίζει φυσικά και τον αντικρατικό ρόλο τους, στον οποίο φυσικά η ίδια τους έσπρωξε, ταυτίζοντας την ύπαρξή της με το κράτος του Βυζαντίου.

Συνωμοτικός μηχανισμός

Ο πνευματικός έλεγχος των πιστών γίνεται με τις τελετουργίες αλλά και τις θαυματουργίες και τα χιλιάδες λείψανα που πείθουν τους αφελείς για την αγιότητά τους. Με την επαφή αυτή, αφού η λογική επεξεργασία έχει χαθεί για τα πρόβατα, περνούν και τα μηνύματά τους που είναι όχι μόνο για αυτούς που έρχονται σε επαφή αλλά για όλη την κοινωνία. Πέρα από αυτό όμως έχουν και άλλη δράση.

Από την εποχή της Εικονομαχίας φάνηκε η δυνατότητα της Εκκλησίας σε

ιδιαίτερη συνωμοτική τακτική, με την χρήση ενός τεράστιου δικτύου μονών και εκκλησιών που υπάρχουν διεσπαρμένες παντού μέσα στην κοινωνία που θέλει να ελέγχει αλλά και εκτός αυτής. Γιατί ακόμα και με αποκεφαλισμένη την επίσημη Εκκλησία από την Διοίκηση, το δίκτυο αυτό μπορεί να δρα ανεξάρτητα και να πιέζει, να εξάπτει τον κόσμο παντού ή σε συγκεκριμένες περιοχές, να φυγαδεύει με ασφάλεια φυγόδικους παπάδες, καλόγερους ή και λαϊκούς και γενικά να βοηθάει με ένα τεράστιο δίκτυο πληροφοριών την Εκκλησία, ώστε να είναι πάντα ενημερωμένη και δυνατή.

Το δίκτυο αυτό ήταν ένας από τους σημαντικότερους παράγοντες στην νίκη των εικονολατρών. Η δράση του δικτύου αυτού έπαιξε επίσης χαρακτηριστικά καθοριστικό ρόλο στην αντιδυτική φρενίτιδα της υστεροβυζαντινής εποχής που οδήγησε με ακρίβεια το Βυζάντιο στα χέρια του Σουλτάνου*.

[* Όλοι οι αναλυτές προσπαθούν να καταλάβουν με την λογική για ποιον λόγο υπήρχε τόσο μένος των ορθοδόξων κατά των Λατίνων και το ρίχνουν με μεγάλη ευκολία στην Δ' Σταυροφορία και την πρώτη Άλωση της Κωνσταντινούπολης. Στην πραγματικότητα όπως φάνηκε και στο κεφάλαιο "Πως η Εκκλησία τελικά προτίμησε και έφερε τους Οθωμανούς" στο άρθρο "Η Ορθοδοξία και η άλλη άποψη", το μεν θέμα του σχίσματος ήταν βασικά πολιτικό και θεμελιώθηκε σε θεολογικές αρλούμπες, αλλά η δυσπιστία και οι διαμάχες ξεκίνησαν πριν από την Α' Σταυροφορία. Χαρακτηριστικό σημείο είναι η σφαγή από τον Ανδρόνικο τον Α' των Φράγκων-Βενετών που βρισκόντουσαν στην Πόλη για να φανατίσει τον (ήδη υποδουλισμένο από τους καλόγερους και παπάδες) λαό κατά του Μανουήλ Α' που έδειχνε φιλοδυτική πολιτική, με σκοπό τελικά τον σφετερισμό της εξουσίας. Μια πράξη που έφερε τους Νορμανδούς να κάνουν επιδρομή και να φθάσουν μέχρι την Κωνσταντινούπολη, μέχρι τελικά να καταλάβουν οι ίδιοι οι Βυζαντινοί τι φίδι είχαν εκθρέψει και να λιντσάρουν τελικά τον Ανδρόνικο ο ίδιος ο όχλος που τον ανέβασε.]

Το δίκτυο αυτό επί τουρκοκρατίας ήταν βασικό συστατικό της οργάνωσης της Εκκλησίας αφού η ίδια στα πλαίσια της νέας θέσης που είχε στο πολυφυλετικό Ισλάμ, ανέλαβε διοικητικές, φορολογικές και αστυνομικές δραστηριότητες, που το συγκεκριμένο δίκτυο υποστήριζε. Η απαλλαγή επί πλέον των μονών από την φορολογία και οι δωρεές του σουλτάνου με σχετικά φερμάνια, αύξησαν δραματικά την περιουσία τους και την δύναμή τους.

Στον αγώνα για την ελληνική ανεξαρτησία ο κατώτερος κλήρος και οι μοναχοί που ήταν στις εξεγερμένες περιοχές, βρέθηκαν σε δίλημμα. Οι περισσότεροι ακολούθησαν το επαναστατικό ρεύμα που παρέσυρε το ποίμνιό τους, ενώ οι υπόλοιποι τάχτηκαν με την επίσημη Εκκλησία που θεράπαινε τον Σουλτάνο και την εξουσία του. Για την δράση των μονών στην εξέγερση υπάρχουν θετικές και αρνητικές καταστάσεις. Μια χαρακτηριστικά αρνητική από πλευράς εθνικής (που δεν υπήρχε τότε -έστω ομόδοξης) δράσης, η δολοφονία του Ιωάννη Κολοκοτρώνη

(μικρότερος αδερφός του Θεόδωρου) μαζί με πέντε παλικάρια από προδοσία των καλόγερων της Μονής «Παναγίας των Αιγυαλών» εις την οποίαν είχαν πάει οι ήρωες γυρεύοντας καταφύγιο από τους Τούρκους, μερικά χρόνια πριν τον ξεσηκωμό.

Ο ηρωικός Κατσαντώνης μαζί με τους συντρόφους του επίσης προδόθηκε από καλόγερους.

Ο Εμμανουήλ Παπάς επαναστάτης στην Μακεδονία, αφού έφαγε την προσωπική του περιουσία για τον αγώνα (μικρή αλλά αξιοσημείωτη υποσημείωση, κατά κανόνα, τα περισσότερα παλικάρια του απελευθερωτικού αγώνα μας πληρωνόντουσαν σε χρήμα ή σε αγαθά για να συνδράμουν, να μην ξεχνάμε ότι ακόμα δεν είχε δημιουργηθεί αυτό που λέμε εθνική συνείδηση αλλά αυτές ήταν και οι πρώτες προσπάθειες δημιουργίας της), ζήτησε υποστήριξη από τις πάμπλουτες μονές στον Άθω που φυσικά την αρνήθηκαν, μάλιστα όταν οι Τούρκοι εκκαθάρισαν την περιοχή, οι μονές παρέδωσαν όσους είχαν ζητήσει εκεί άσυλο και όλα τα όπλα των επαναστατών που βρισκόντουσαν εκεί.

Μετά την απελευθέρωση ο Καποδίστριας και αργότερα ο Όθωνας κατάλαβαν ότι δεν υπήρχε περίπτωση το ελληνικό ποίμνιο να ποιμενόταν από πράκτορες του Οθωμανού πατριάρχη. Έτσι προέκυψε τελικά η σχισματική θα λέγαμε αρχικά (αργότερα το Πατριαρχείο την δέχτηκε), αυτοκέφαλη ελληνική Εκκλησία.

Με την πάροδο του χρόνου το δίκτυο αυτό επαναλειτούργησε, μια ενδιαφέρουσα περίπτωση του τρόπου που πλέον δουλεύει είναι η κατανόηση της δράσης των παραθρησκευτικών οργανώσεων, για όσες δηλαδή έχουμε ικανές πληροφορίες, όπως και η δράση των Απόστολου Βαβύλη, ή Ιάκωβου Γιοσάκη (ενδεικτικά), ή το γνωστό παραδικαστικό κύκλωμα και η διαπλοκή Εκκλησίας, Δικαιοσύνης, Πολιτικών σε πασίγνωστες υποθέσεις που ταλανίζουν ακόμα το πανελλήνιο. Εσχάτως έχουμε και την υποστήριξη από πνευματικούς και μοναχούς του φασιστικού μορφώματος της Χρυσής Αυγής (διαβάστε εδώ και εδώ. Μάλιστα λέγεται ότι ψάχνουν τα όπλα της Χ.Α. ακόμα και σε μοναστήρια και φυσικά τους κάνει εντύπωση. Η δράση τους εκτός από τις μονές γίνεται μέσα από δήθεν “επιστημονικούς” συλλόγους ή συλλόγους γονέων, ή άλλες “κοινοφελείς” ομάδες.

Όταν βλέπετε προτροπές όπως, “Έχουμε χρέος ν’ αντιμετωπίσουμε ουσιαστικά τά φαινόμενα τών αίρέσεων καί τῆς παραθρησκείας, τά όποία στίς μέρες μας λαμβάνουν άνησυχητικές διαστάσεις”, δεν είναι τίποτα άλλο παρά συνεχείς

εντολές στο δίκτυο, που από ένα σημείο και μετά δουλεύουν υποσυνείδητα, για την καταγραφή και παρακολούθηση κάθε μη ορθόδοξης δραστηριότητας με σκοπό να “ενημερώσουν” την κοινωνία, προσθέτοντας ότι κατηγορίες περισσότερες μπορούν, ώστε να μην μπορούν οι ανταγωνιστές και οι αντίπαλοι να σταθούν σε χλωρό κλαρί.

Η ταύτιση κράτους και Εκκλησίας

Η ρήση “τα Καίσαρος τω Καίσαρι”, όπως είδαμε έχει αρκετές αξιοσημείωτες αναγνώσεις και η Εκκλησία διαχρονικά προτιμά τις συνιστώσες που την βολεύουν. Όπως είδαμε ήδη η κύρια προσπάθεια είναι να πείσει την κοινωνία ή την άρχουσα τάξη ότι τα συμφέροντά της ταυτίζονται με την Εκκλησία, στην χώρα μας όμως έχουμε ακόμα πλήρη εμπλοκή και ταύτιση κράτους και Εκκλησίας. Η ορθόδοξη χριστιανική θρησκεία είναι καταγεγραμμένη στο Σύνταγμα του ελληνικού κράτους σαν η επικρατούσα θρησκεία, επίσης το ίδιο το Σύνταγμα (αν είναι δυνατόν) σε αντιδιαστολή της ισότητας που διακηρύσσει αρχικά, περιλαμβάνει ένα σωρό άρθρα για να διασφαλίσει την παρουσία και τα συμφέροντα σειράς εκκλησιαστικών μονών και καθιδρυμάτων ακόμα και ξένων από τη χώρας μας. Η ύπαρξη υπουργείου που δεν είναι υπουργείο Παιδείας, αλλά Παιδείας και Θρησκευμάτων μαζί και ισότιμα, δείχνει ακόμα περισσότερο σε τι κατάσταση βρίσκεται αυτή η χώρα. Προχθές ακόμα, η εκκλησιαστική Ιεραρχία απαίτησε από το υπουργείο να περιλαμβάνονται και εκκλησιαστικοί στις επιτροπές έκδοσης όλων των σχολικών βιβλίων!

Η ελληνική κοινωνία, είτε πιστεύει στην Ορθοδοξία είτε όχι, χρηματοδοτεί θέλοντας και μη, υποχρεωτικά, τόσο τους παπάδες, όσο και τους χρυσοποίκιλτα ντυμένους επισκόπους, γύρω στους 11 χιλιάδες συνολικά αργόμισθους δημόσιους υπαλλήλους, οι οποίοι τη συνδρομή όλων των κομμάτων, γλύτωσαν από την “κινητικότητα” και την μείωση των μισθών τους. Αφήνει την παρουσία της Εκκλησίας και τις δωρεές σε αυτήν αφορολόγητες, οι όποιες υποχρεώσεις προς το κράτος (ποσοστό από το παγκάρι) αποκρύβονται με διπλά βιβλία. Η ίδια η Εκκλησία επιβάλλει τις θελήσεις της στην κοινωνία με τα μέσα που είδαμε και θα δούμε παρακάτω.

Εδώ φυσικά είναι και το τραγελαφικό του γεγονότος που οδηγεί σε πλήρη νοητική σύγχυση, πιστούς και ποιμένα, δηλαδή τα πολλαπλά μηνύματα που λέγαμε. Η Εκκλησία είναι εξ’ ορισμού διεθνιστική (αυτοί την λένε οικουμενική), στην προσπάθεια της όμως να συμπλεύσει με τις νέες κρατικές διαδικασίες εκδημοκρατισμού από τα τέλη του 19ου αι. και μετά, πλασάρει έναν ακραίο εθνικό

χαρακτήρα που έρχεται σε αντίφαση με τον διεθνιστικό της ρόλο αλλά και φυσικά με το κήρυγμα της κάθε Κυριακή. Η εξαιρετική σχέση αρκετών μοναχών – παπάδων με την Χρυσή Αυγή όσο και το ΚΚΕ είναι αποτέλεσμα αυτής της σχιζοφρένειας. Δέστε και ένα σχετικό άρθρο: «Η ευθύνη της Εκκλησίας στην κρίση» και «Φανατισμός με σταυρό και σημαία», του Σταύρου Γιαγκάζογλου. Την σχιζοφρένεια αυτή εκφράζει από την μια μεριά ο Άνθιμος Θεσσαλονίκης, το “αγιορείτικο βήμα”, ο Αμβρόσιος Καλαβρύτων και φυσικά και άλλοι πολλοί, από την άλλη, την διεθνιστική καλύτερο παράδειγμα είναι ο Αναστάσιος Αλβανίας και φυσικά ο εκάστοτε Οικουμενικός πατριάρχης, οι εδώ πράκτορες τους είναι πιο χλιαροί στα διεθνιστικά τους.

Η εθνικιστική αυτή Εκκλησία, όπως και το γνωστό Σχίσμα Ανατολής Δύσης και το αμοιβαίο μίσος έκτοτε των χριστιανών, δείχνουν ξεκάθαρα ότι το πρόβλημα είναι απλά η καρέκλα και η εξουσία και τίποτα άλλο. Αλίμονο σε αυτούς που τους θεωρούν πνευματικούς τους ηγέτες.

Η μόνιμη επέμβαση σε θέματα κοινωνίας

Αυτό θα φανεί και στην ιστορική δράση. Είναι απόρροια και όχι μόνο του προηγούμενου.

Αρχικά, η ιδέα είναι ότι ο Χριστιανισμός πρέπει να διδαχθεί παντού, όλοι να μάθουν για τον Χριστό, γιατί αν γίνει αυτό, τότε θα προχωρήσει και το σχέδιο του θεού στη γη όπως φυσικά το ξέρουν οι χριστιανοί από τις προφητείες που φέρεται να είπε ο Ιησούς ή άλλοι.

Φυσικά αυτό δεν ήταν δυνατόν, η θρησκεία αυτή έφθασε σε κάποια όρια και από εκεί υπάρχει συρρίκνωση. Εσχάτως βρέθηκε νέο παρθένο κοινό στην Αφρική και εκεί υπάρχει οργασμός ιεραποστολών για να βουτήξουν ότι μπορούν από τους μουσουλμάνους που είναι επίσης αρκετά δραστήριοι. Το θέμα είναι ότι ο Χριστιανισμός αυτή τη στιγμή παγκοσμίως είναι σε συρρίκνωση.

Η προσπάθεια ότι πρέπει να διαδοθεί παντού η πίστη αυτή φαίνεται και από τον υποχρεωτικό νηπιοβαπτισμό. Ο νηπιοβαπτισμός είναι ο μοναδικός τρόπος να διαδίδεται επ’ άπειρον μια θρησκεία χωρίς να υπάρχουν λογικές αντιστάσεις, αφού όταν αναπτυχθεί το λογικό στον άνθρωπο, θα είναι ήδη χρωματισμένο, άρα δυσκολότερη η απόφαση να αλλάξει στρατόπεδο και παντελώς αδύνατο να ξεκινήσει από το μηδέν. Ήδη οι σκεπτομορφές του θα είναι χρωματισμένες και επηρεασμένες από ότι έχει μάθει εξ απαλών ονύχων. Αυτό πρωτοέγινε σαν ένα

απόλυτο φασιστικό μέσο την εποχή του Ιουστινιανού για να εξαφανίσουν τις άλλες θρησκείες με νομική κάλυψη. Είναι και αυτό που φοβούνται για το μέλλον οι χριστιανοί, ότι θα έρθει ο “αντίχριστος” και θα τους κάνει το ίδιο που έκαναν αυτοί στους προγενέστερους πολιτισμούς, δηλαδή θα τους σφραγίσει με το σήμα του.

Επειδή λοιπόν ο χριστιανός νομίζει ότι ξέρει την “μοναδική αλήθεια” στην πραγματικότητα μπορεί να επικοινωνεί μόνο με άλλους που επίσης την ξέρουν. Φυσικά σε ομοιογενείς κοινωνίες πάντα υπήρχε μια διάκριση για τους ξένους, δεν ξέρω αν είναι αυτό που λέμε σήμερα ρατσισμός, με την εμπλοκή όμως της θρησκείας, ο ρατσισμός απέκτησε σίγουρα την σημερινή του έννοια. Ο χριστιανός δεν μπορεί να βλέπει αλλόδοξους να δείχνουν την θρησκεία τους ή τις ιεροπραξίες τους γιατί...σκανδαλίζεται. Αντίθετα αυτός πρέπει να επιδεικνύει τις δικές του συνέχειες. Φυσικά πρέπει να φέρει πάνω του τα σύμβολα της θρησκείας όπως σταυρούς κ.λπ. και γενικά πρέπει να δηλώνει παντού ότι είναι χριστιανός ακόμα και στην ταυτότητά του. Η έννοια της σεμνότητας λοιπόν ως προς την θρησκεία του δεν υπάρχει, το αντίθετο. Ο Χριστιανισμός ως προς την προβολή του είναι ιδιαίτερα εξωστρεφής.

Πώς μπορεί ένας τέτοιος άνθρωπος, μια τέτοια θρησκεία, μια Εκκλησία να μην εμπλέκεται με την κοινωνία, πώς μπορεί αυτό να μην έχει τα χαρακτηριστικά συνωμοσίας; Η μοναδική της προσπάθεια είναι αυτή η συνεχής εμπλοκή με την κοινωνία ώστε να την ελέγχει. Να την πείθει ότι η εχθροί της Εκκλησίας είναι και εχθροί της κοινωνίας. Μόνο έτσι έχει καταφέρει να επιβιώσει και να έχει τόση δύναμη. Αυτή η ομογενοποίηση της κοινωνίας που προσπαθεί, θάβοντας συστηματικά την άλλη άποψη, είναι ο φασισμός που προβάλλει και η αγία Τριάδα, δηλαδή πολλά πρόσωπα κοινή θέληση.

Η ηθική προσωπικότητα του Θεού

Στο άρθρο “Το Σύμβολο της Πίστεως”, γίνεται μια ανάλυση της ηθικής προσωπικότητας του Θεού, όπως τον φαντάζονται και πλασάρουν στα κείμενά τους οι χριστιανοί -διαβάστε το, δεν θα σας αρέσει καθόλου. Η ηθική του και η αγάπη του είναι χειρότερη από του χειρότερου γήινου δικτάτορα ή του παρανοϊκότερου επιστήμονα.

Η ιστορική δράση της Εκκλησίας και η πολιτική στην χώρα μας (κυρίως)

Μοναρχία, απολυταρχία

Η Εκκλησία δημιουργήθηκε την αυτοκρατορική εποχή, και αυτήν ακριβώς συνέδραμε. Το σχέδιο “ένας θεός στον ουρανό, ένας βασιλιάς στην Γη” βοήθησε την σύμπραξη της αυτοκρατορικής εξουσίας, και την ανέδειξε σε υπ αριθμόν ένα θεσμό μέσα στην αυτοκρατορία. Μετά από αυτή τη σύμπραξη η Εκκλησία δεν διαχωρίζεται από τον Καίσαρα ως ίσως όφειλε (αν έχει δηλαδή κάποια ισχύ κάτι από αυτά που διδάσκουν), είναι το δεξί χέρι του Καίσαρα μέχρι που η δύναμή της θα μεγαλώσει περισσότερο από του Καίσαρα, δίνοντάς της πλέον την δυνατότητα να θάψει τον Καίσαρα και να προσεταιριστεί τον Σουλτάνο, τον νέο ισχυρό μονάρχη.

Για την Εκκλησία δεν υπάρχει δημοκρατία, είναι ένα πολίτευμα με το οποίο δεν είχε έρθει ποτέ σε επαφή, αναφερόταν μόνο στα έργα των μιαρών και άθεων Ελλήνων, και φυσικά ήταν κάτι το εξοβελιστέο. Γεννήθηκε λοιπόν σε μοναρχία έζησε και ανδρώθηκε για 17-19 αιώνες σε αυτό το καθεστώς και φυσικά το καθεστώς αυτό ταιριάζει απόλυτα στο πνεύμα και το γράμμα των βιβλικών ή αποστολικών κειμένων της ή της χριστιανικής γραμματείας. Είναι προφανές ότι τον 19ο αιώνα (τέλη 18ου τουλάχιστον), κάθε διασάλευση της λογικής αυτής ήταν εκτός Εκκλησίας και επέσυρε την μήνη της. Η Αναγέννηση, ο Διαφωτισμός, η Γαλλική Επανάσταση ήταν όλα τάσεις για διασάλευση του θεϊκού σχεδίου και οδηγούσαν στην αθεία κάτι που η Εκκλησία δεν μπορούσε να δεχθεί. Όλες οι πατριαρχικές επιστολές αναφέρονται σε αυτό ακριβώς. Από παντού φαίνεται ότι η Οθωμανική αυτοκρατορία φτάνει στο τέλος της, αλλά εδώ η Εκκλησία δεν έχει “plan b” όπως είχε στο Βυζάντιο, δεν υπάρχει άλλη συντηρητικότερη λύση για να στραφούν σε αυτήν (η μοναδική προσπάθεια στα Ορλοφικά, που θα έφερνε το ομόδοξο ξανθό γένος ήταν τραγικό -για τους Μοραίτες ειδικά- φιάσκο). Έτσι για πρώτη φορά η Εκκλησία βρέθηκε σε δύσκολη κατάσταση και για αυτό πολύ από αυτούς θεωρούν την Ελληνική Επανάσταση μεγάλη καταστροφή και το λένε ευθαρσώς ακόμα και στα ελληνικά ΜΜΕ, ακόμη και σήμερα. Όπως είδαμε, μετά την Επανάσταση δημιουργήθηκε σχίσμα μεταξύ ελληνικής Εκκλησίας και του Πατριαρχείου, που αργότερα όταν είδαν ότι δεν υπήρχε επιστροφή στην προτεραία κατάσταση, το αποδέχτηκαν και τώρα υποτίθεται υπάρχει αμοιβαία ανοχή και “αγάπη”. Για την δράση της Ορθοδοξίας και της Εκκλησίας στο Βυζάντιο, το άρθρο που προαναφέρθηκε “Η Ορθοδοξία και η άλλη άποψη”, έχει αρκετά χρονολογικά τοποθετημένα στοιχεία για την εγκληματική και συνωμοτική σε αρκετές περιπτώσεις δράση της Εκκλησίας αλλά και της ιδεολογίας της.

Φασισμός, Ναζισμός, δικτατορίες

Η δράση των δύο αυτών θεωριών ήταν τόσο λίγη αλλά δυνατή και η περίοδος τόσο (ευτυχώς) μικρή. Μόνο που παρά την υιοθέτηση από την πλευρά του δεύτερου τουλάχιστον κάποιων συμβολιστικών και καμπαλιστικών τακτικών, η σχέση τους με την Εκκλησία ήταν άριστη. Μάλιστα όταν φάνηκε η ελπίδα ότι κάποιο “καλό χέρι του θεού” θα εξαφάνιζε τους “μיעρούς” Εβραίους, αυτούς που υποτίθεται ότι σταύρωσαν τον Ιησού, μεγάλο κομμάτι της Εκκλησίας (στην Δύση) βοήθησε και συνέδραμε στην ανεύρεσή τους και τον “εκτοπισμό” τους δηλαδή την γενοκτονία τους.

Στην Ελλάδα η δικτατορία του Μεταξά αν και υιοθέτησε αρκετά από τα φασιστικά στοιχεία της διπλανής Ιταλίας, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ακριβώς Φασισμός αλλά κακέκτυπη αντιγραφή (αν εξαιρέσουμε τις κοινωνικές ασφαλίσσεις) κυρίως στοιχείων και συμβολισμών. Η σχέση με την Εκκλησία φυσικά όπως και να θεωρήσουμε το καθεστώς εκείνο ήταν άριστη, επέβαλε τον αρχιεπίσκοπο που ήθελε, η Εκκλησία δεν αντέδρασε (γιατί άλλωστε;). Παρόμοια και χειρότερη ήταν η κατάσταση με την Επταετία, την γνωστή και σαν Χούντα των συνταγματαρχών. Εδώ υπήρξε συγκεκριμένο σύνθημα του καθεστώτος “Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών” και του “Πατρίς Θρησκεία Οικογένεια” που δίνει ξεκάθαρα και το στίγμα της νέας ιδεολογίας που έχει η εθνική Εκκλησία. Η Εκκλησία μπορεί να είναι θεωρητικά οικουμενική, αλλά τώρα λέμε αστεία, οι Σέρβοι και οι Βούλγαροι αν και ομόδοξοι είναι εχθροί μας (τότε). Η Εκκλησία λοιπόν γίνεται σταδιακά θεματοφύλακας της έννοιας του Έθνους όπως το φαντάζονταν οι αυτόκλητοι διατηρητές του. Το ίδιο έγινε σε όλον τον κόσμο. Η Εκκλησία, κατά κανόνα, στήριζε και στηριζόταν από μοναρχικές ή απολυταρχικές εξουσίες.

Κομμουνισμός

Ο Κομμουνισμός από την αρχή είχε αντίθεση με την θρησκεία και οι θεωρητικοί του ήταν έντονα υλιστές. Η δουλική δράση του Μητροπολίτη Μόσχας και η αλληλεξάρτησή του με τον Τσάρο, η ύπαρξη ενός άλλου δικτύου όπως είδαμε που θα κυοφορούσε σταδιακά αντίδραση στο νέο καθεστώς της Ρωσίας, ήταν ασύμβατα με την προσδοκώμενη “λαϊκή κυριαρχία”. Η ίδια η δράση του κόμματος ήταν ανταγωνιστική και έτεινε σε θρησκεία, οπότε η δράση άλλης θρησκείας ανταγωνίστριας θα ήταν ανεπιθύμητη. Έτσι η Εκκλησία έχει δομική αντίθεση με το καθεστώς αυτό, πλήρους άρνησης της αρχικά, αλλά ανοχής στο τέλος. Βέβαια στην Ελλάδα έχουμε μια ιδιαίτερη πρωτοτυπία. Υπάρχει μια ενδιαφέρουσα σύζευξη (όχι φυσικά επίσημη) θρησκείας και ΚΚΕ με ηχηρές παρουσίες (Κανέλλη, Ζουράρις,

νεοορθόδοξοι κ.λπ.). Γενικά υπάρχει μια αμοιβαία έλξη και ανοχή όσο και αν αυτό φαίνεται παράδοξο. Φυσικά μετά από αυτό δεν είναι παράδοξο ότι σε αυτήν την χώρα έχουμε ακόμα το μοναδικό πλέον, τελευταίο σταλινικό ΚΚ από όλον τον κόσμο που δείχνει και αρκετά ακμαίο για το μέγεθός του.

Δημοκρατία ή ό,τι τέλος πάντων μοιάζει σε αυτήν (ή το πως φθάσαμε ως εδώ)

Είδαμε λοιπόν ότι σταδιακά η Εκκλησία ήρθε σε επαφή από τον 19ο αιώνα, σταδιακά με την ιδέα της δημοκρατίας και επίσης σταδιακά την αποδέχεται στον βαθμό που η κοινωνία γίνεται πιο δημοκρατική. Εδώ υπάρχουν κάποια προβλήματα για την Εκκλησία. Μέχρι τώρα επέβαλε την γνώμη της παντού και μάλιστα με τον προσεταιρισμό του “ελέω Θεού μονάρχη”, ή αργότερα στην Ευρώπη της “φωτισμένης δεσποτείας” και δεν είχε ιδιαίτερους ανταγωνιστές. Όπως είδαμε κάθε άλλη άποψη θάβετε κατάλληλα μέσω των μηχανισμών της αλλά κυρίως τον ίδιο τον μηχανισμό της μοναρχίας που δεν σηκώνει και πολλές αντιρρήσεις και που θέλει την Εκκλησία να βοηθάει στον έλεγχο των πιστών. Μην ξεχνάμε ότι ένα καλός δούλος του θεού είναι και καλός δούλος του όποιου μονάρχη.

Στην Ευρώπη τα πράγματα λύθηκαν σχετικά εύκολα με αρχή την Γαλλική Επανάσταση. Μετά την αποβολή της θρησκείας από το γαλλικό κράτος, και την αποδοχή ότι στην Γερμανία υπάρχουν διαφορετικές εκφάνσεις έστω της ίδιας θρησκείας, όλες σταδιακά οι προτεσταντικές χώρες που είχαν ταλαιπωρηθεί από την αντεθνική (για αυτούς) δράση της Καθολικής Εκκλησίας, προχωρούσαν σταδιακά στον εκδημοκρατισμό και στην αποθρησκευοποίησή τους, τουλάχιστον σε κρατικό επίπεδο. Στις καθολικές χώρες του Νότου και στην Ιρλανδία του Βορρά, ναι μεν η Εκκλησία ήταν δυνατή και ελεγχόμενη από τον πάπα αλλά ο επηρεασμός από τις άλλες γειτονικές χώρες ήταν σημαντικός και φυσικά στον βαθμό που δεν ταλαιπωρήθηκαν με φασισμούς όπως η Ισπανία (στην Ιταλία τα πράγματα ήταν πιο γρήγορα), η κατάσταση βελτιώθηκε κατά τι. Μπορεί να μην υπάρχει σε αυτές πλήρης διαχωρισμός όπως στις αντίστοιχες προτεσταντικές, πάντως η κατάσταση τους είναι σαφώς βελτιωμένη σε σχέση με την ορθόδοξη Ελλαδίτσα.

Στην Ελλάδα φυσικά τα πράγματα όπως πάντα είναι διαφορετικά και δύσκολα. Η Εκκλησία όχι μόνο εμπλέκεται τελείως με το κράτος και την κοινωνία, αλλά η εμπλοκή είναι τόσο περίπλοκη, ώστε κάθε προσπάθεια επίλυσης του προβλήματος φαίνεται αδύνατη.

Όπως είδαμε μετά την Επανάσταση η Εκκλησία ήταν στην ουσία αποδιοργανωμένη, με κακό όνομα, άλλωστε εκείνη την εποχή της στροφής στην αρχαιότητα, το Βυζάντιο είχε κακή φήμη και ταυτιζόταν (ορθώς φυσικά σε μεγάλο βαθμό) με τους Οθωμανούς.

Η Εκκλησία δεν ολιγώρησε ούτε έχασε σχεδόν καμιά ευκαιρία. Η βασική διαφορετικότητα του Ρωμιού από τον Οθωμανό ήταν η θρησκεία, και το νέο κράτος δεν μπορούσε να το αγνοήσει. Έγιναν λοιπόν αμοιβαίες προσπάθειες κράτους εκκλησίας αλλά και παραεκκλησιαστικών διανοητών ώστε η διάσταση να κλείσει. Τον καιρό εκείνο αρχίζει πάλι να φανατίζεται ο λαός με την εμφάνιση περιδιαβαινόντων καλογήρων όπως ο γραφικός κρεοπώλης Παπουλάκος κατά των αιρετικών μοναρχών (Όθωνα και Αμαλίας), όπως φυσικά και κατά των φρακοφορεμένων γιατί θα μας άλλαζαν την...πίστη. Εμφανίστηκε επίσης η συνωμοσία της “Φιλορθόδοξης Εταιρείας” (μυστική οργάνωση για ανατροπή του Όθωνα από τους Ναπαίους –δηλ. το φιλορωσικό κόμμα). Φυσικά έγιναν χιλιάδες περιστατικά που δείχνουν τον τρόπο δράσης και επηρεασμού της Εκκλησίας στην νέα ελληνική κοινωνία. Άρχισαν να δομούνται νέα ιδεολογήματα όπως αυτά του “ελληνοχριστιανικού” πολιτισμού, της ελληνικότητας του Βυζαντίου, και της δήθεν ελληνικής (χριστιανικής) θρησκείας, να δομούνται νέοι εθνικοί μύθοι όπως το λάβαρο της Αγίας Λαύρας, το κρυφό σχολειό, η “εθνική” δράση της Εκκλησίας, οι δήθεν προστάτες της ελληνικής παιδείας τρεις ιεράρχες, η διάσωση (από ποιους;) στο Βυζάντιο από τους καλόγερους της ελληνικής γραμματείας. Και γενικά μια μετάλλαξη της Εκκλησίας που ενώ μέχρι τώρα ήταν πολυφυλετική και οικουμενική, εμφανίζεται πλέον σαν...εθνική, μάλιστα ο ελληνικός είναι ο νέος περιούσιος λαός (σαν συνέχεια όπως φαντάζονται των Βυζαντινών) και όλοι οι δυτικοί απεργάζονται το κακό μας. Από τότε υπάρχουν τα σχετικά σενάρια συνωμοσιολογίας που θέλουν να δείξουν τι σπουδαίοι που είναι οι Νεοέλληνες, που από την μια είναι ο νέος περιούσιος λαός από την άλλη όλοι οι άλλοι μας μισούν και νυχθημερόν απεργάζονται τρόπους να μας διαλύσουν. Γιατί; Μα φυσικά για την ιδιαιτερότητά μας, δηλαδή το ένδοξο παρελθόν και την ορθοδοξία, αργότερα κάποιοι αφελείς πρόσθεσαν και το DNA.

Ας δούμε εν συντομία και άλλα συμβάντα. Η αποπομπή του φιλέλληνα αλλά αλλόθρησκου ιεραποστόλου Jonas King, ο αναθεματισμός και δίωξη του διαφωτιστή, πρώην κληρικού και λόγιου Θεόφιλου Καίρη επειδή έβλεπε τον θεό ή την θρησκεία λίγο διαφορετικά από τον ορθόδοξο τρόπο. Αναθεματισμοί κατά άλλων ανθρώπων του πνεύματος όπως ο Ανδρέας Λασκαράτος, ο Καζαντζάκης, το

έντονο παρασκήνιο για να μην πάει το Νόμπελ στον Καζαντζάκη. Δημιουργία αναταραχής και εκτρόπων όπως για την προσπάθεια της βασίλισσας να κάνει πιο κατανοητά στον κόσμο τα κείμενα της “Αγίας Γραφής” δηλαδή στην δημοτική.

Φυσικά και αντίστοιχα, ξεκάθαρη εμπλοκή στην πολιτική όπως ο αναθεματισμός του Ελευθέριου Βενιζέλου, ή πλήρης ταύτιση Εκκλησίας - Βασιλείας, η προτροπή του Χριστόδουλου για την “δεξιά του Κυρίου”, οι λαοσυνάξεις για τις ταυτότητες, αναταραχή σε κάθε εμφάνιση οτιδήποτε θεωρούν ότι θίγει την πίστη των χριστιανών, όπως το αντιρατσιστικό νομοσχέδιο, η παράσταση “Corpus Cristi” στο θέατρο Χυτήριο με την συνδρομή και συνεργασία της φασιστικής “Χρυσής Αυγής”, η παράσταση “ο Χριστός ξανασταυρώνεται”, το βιβλίο “Μ εις την ν”, εκθέσεις με έργα τέχνης (έκθεση Outlook 2003, έργο του Thierry de Cordier, “Asperges Me” που κατέβηκε με τσαμπουκά και την συνδρομή του ακροδεξιού - τότε- ΛΑΟΣ) που θεωρούνται προσβλητικά, η συνοπτική ανεύρεση και το κλείσιμο σατυρικού blogger επειδή σατίριζε τον γέροντα Παστίτσιο και αναμετέδωσαν άκριτα, δηλαδή έγιναν καταγέλαστοι, τα υποτιθέμενα θαύματα του ...Παστίτσιου. Η με συνοπτικές διαδικασίες (διά χειρός του Πατερμαλή) λογοκρισία του video του Γαβρά για τις καταστροφές από χριστιανούς στα αρχαία μας μνημεία και ειδικά του Παρθενώνα. Η συνδρομή ιεραρχών στην Χρυσή Αυγή οικονομικά (Ιωάννινα) ή και με ψήφους γηροκομείων (Λακωνία) και χιλιάδες άλλα παραδείγματα που θα ήθελαν τόμους για να αναφερθούν.

Η μεγάλη καθυστέρηση σε καθαρά κοινωνικά θέματα που η Εκκλησία είχε απόλυτο λόγο όπως στο να λύνονται επιτέλους οι νεκροί γάμοι σχετικά εύκολα (πριν από όχι πολλά χρόνια το να πάρεις διαζύγιο ήταν υπόθεση αδύνατη, κάποια στιγμή έγινε το “αυτόματο” διαζύγιο για να τερματιστούν όλες οι παλιές υποθέσεις δεκαετιών, αλλά επανήλθαμε σε ένα διαδικαστικό καθεστώς που αν δεν υπήρχε συναίνεση κρατούσε από 4-12 χρόνια η διαδικασία). Τέλος πάλι φυσικά τελευταίοι και καταϊδρωμένοι ως Ευρωπαίοι αποδεχτήκαμε τον πολιτικό γάμο, κηδεία και ξεχώρισε πλήρως η ονοματοδοσία από την χριστιανική βάπτιση, καταντώντας την πλέον περιττή.

Μην νομίζετε ότι τελειώσαμε, από την πίεση της Εκκλησίας το σύμφωνο συμβίωσης δεν περιλαμβάνει ζευγάρια που, κατά τον θανόντα από ηπατίτιδα Β' Χριστόδουλο, έχουν το “κουσούρι”. Φυσικά η Εκκλησία έχει από ότι φαίνεται και τον μοναδικό λόγο για το πως θα φύγουμε από την ζωή και τον επιβάλει. Αν και νομικά μετά από πολλές αντινομίες και αντιδράσεις επιτράπηκε με νόμο η καύση των νεκρών όπως σε όλες τις πολιτισμένες χώρες, πρακτικά για να καεί κάποιος

πρέπει να πάει στην...Βουλγαρία, γιατί η Εκκλησία δεν το βάζει κάτω, στέλνει με τις παραεκκλησιαστικές της ομάδες, πλήθος ηλιθίων και “αγανακτισμένων” πιστών στα δημοτικά συμβούλια όσων δήμων τόλμησαν να το σκεφτούν, πιέζοντας να μην πάρουν τέτοια “αντιχριστιανική” απόφαση, απειλώντας τους δηλαδή και είδαμε τι δύναμη έχει η Εκκλησία. Ο ίδιος ο μητροπολίτης Μεσογαίας έστειλε επιστολή στο δημοτικό συμβούλιο στο Μαρκόπουλο να μην τολμήσουν, και όταν αυτοί τόλμησαν τότε έστειλαν τους Ταλιμπάν και φυσικά ο ταλιμπανισμός δούλεψε πάνω από τις δημοκρατικές διαδικασίες.

Είναι επίσης προφανές ότι η καθυστέρηση της επέκτασης του Κτηματολογίου έχει να κάνει με την προσπάθεια της Εκκλησίας να κρύψει για μελλοντική διεκδίκηση αμφισβητούμενα κομμάτια γης και φυσικά να αποφύγει την όποια φορολόγηση που τελικά ούτε και αυτή γίνεται.

Η ιστορία λοιπόν της Εκκλησίας, η θεολογική ιδεολογία της, ο τρόπος δράσης της και εμπλοκής με την κοινωνία, οι προτιμήσεις σε πολιτεύματα και πολιτικούς δείχνει μια καθαρά φασιστική όσο και χαμαιλεοντική νοοτροπία που προσαρμόζεται όπου δεν γίνεται αλλιώς, αλλά ταυτόχρονα οδηγεί πάντα στην συντήρηση. Συνδρομητής κάθε μοναρχίας και κάθε φασιστικής λογικής με την εξαίρεση του Κομμουνισμού, μπορεί στην Ελλάδα να δρα στο, ας πούμε, δημοκρατικό καθεστώς που θέλουμε να έχουμε, προωθώντας τα του οίκους της και αντιδρώντας σε οτιδήποτε βοηθάει στην σωστή Παιδεία, στον ορθολογισμό και στην επιβολή ενός σωστού κράτους δικαίου.

Ας δούμε μερικά από τα τσιτάτα που επώνυμοι αλλά και το υπόγειο δίκτυο της Εκκλησίας πλασάρει κατά καιρούς στην κοινωνία...

Πριν την εμπλοκή με την εξουσία: *“Ρώμη η πόρνη Βαβυλών”*.

Μετά την εμπλοκή και την συμπόρευση με την εξουσία: *“Ρώμη η Βασιλεία του θεού στην Γη”*.

Βυζάντιο και μετά Οθωμανοκρατία: *“Ένας βασιλιάς στον ουρανό ένας βασιλιάς στην Γη”*.

“Οι μιαρές συνήθειες και γνώσεις των Ελλήνων”.

“Οι αιρετικοί Λατίνοι είναι τρισκατάρτοι και θα πάνε στην Κόλαση”.

“Καλλίτερο σαρίκι τούρκικο παρά λατινικό φακιόλι”.

Κοσμάς ο Αιτωλός: *“Ο θεός έστειλε τον Σουλτάνο για να μας φυλάει από τους αιρετικούς, με λίγα γρόσια τον κανονίζεις και είναι πλέον σαν πιστός σκύλος”*.

Οικουμενικός πατριάρχης σε έναν από τους χιλιάδες αφορισμούς του για την

διαφαινόμενη Επανάσταση: “Μην τολμήσει κανείς να αμφισβητήσει την εξουσία του πολυχρονεμένου μας Σουλτάνου που έστειλε ο Θεός σαν προστάτη. Όλοι οι επαναστάτες και οι βολτεριστές πρέπει να απομονωθούν γιατί τα κηρύγματα τους είναι αντιχριστιανικά”.

“Οι Έλληνες επαναστάτησαν για του Χριστού την πίστη την αγία και της πατρίδος την Ελευθερία”.

Σύνθημα της Χούντας: “Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών – Θρησκεία, πατρίδα, οικογένεια”.

Η σύγχρονη καραμέλα των εκκλησιαστικών: “Διατηρείτε και φροντίζετε τις παραδόσεις μας”.

Η σύγχρονη λοιπόν ιδεολογία είναι ότι για να είναι κάποιος Έλληνας πρέπει να είναι χριστιανός γιατί αυτή είναι η παράδοσή μας. Φυσικά κανείς δεν κάνει τον κόπο να ρωτήσει τι σημαίνει παράδοση και πόσο μια παράδοση είναι παράδοση όταν επιβληθεί πάνω σε άλλη παράδοση με το ζόρι.

Το συμπέρασμα είναι η άμεση σχέση του χριστιανικού δόγματος και της πρακτικής της Εκκλησίας με φασιστικές λογικές αλλά και πράξεις, και την ταύτιση και πλήρη στήριξη της μοναρχίας και κάθε συντηρητικής άποψης τόσο πολιτικά όσο και κοινωνικά. Το χειρότερο όλων όμως είναι ότι ο Νεοέλληνας ζει χωρίς στοιχειώδη ορθολογισμό, δεν μπορεί να συνειδητοποιήσει εύκολα την αλήθεια και την πραγματικότητα και ζει με μύθους και ελπίδες που πλασάρουν οι διάφοροι πολιτικάντηδες για να διατηρήσουν ή να ανατρέψουν την εξουσία, και σε αυτό η χριστιανική μας παιδεία έχει τεράστιο ποσοστό ευθύνης. Η έλλειψη λοιπόν δημοκρατικότητας στην κοινωνία μας δεν πρέπει να μας προβληματίζει, όσο το πως θα αντιστρέψουμε τους όρους που αυτοί την δημιούργησαν.

Φιλίστωρ

Σχετικά ενδιαφέροντα άρθρα:

ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΟΥΤΟΥΛΑΣ, Η ΑΛΩΣΗ ΤΟΥ 1453-Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ.

1940: Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥΣ

- Φανατισμός με σταυρό και σημαία, του Σταύρου Γιαγκάζογλου.
- Σου μοιάζω για ναζί; Άρης Δαβαράκης.
- Επίδομα μόνο για ορθόδοξους, του Θωμά Τσάτση.
- Σχέσεις κράτους Εκκλησίας.
- Οι πατριαρχικοί αφορισμοί κατά Μπουμπουλίνας, αρματολών, κακούργων Σουλιωτών κ.λπ.
- Η γέννηση του χριστιανοφασισμού.

- Ιάκωβος Γιοσσάκης.
- Απόστολος Βαβύλης.